

Inkännande om spöke som inte skrämmer

Moomsteatern sätter upp "Spöket på Cantershus".

Foto: Lars Dareberg

KULTUR OCH NÖJE

RECENSION Sophie Lossing har sett Moomsteaterns uppsättning Spöket på Cantershus, efter Oscar Wildes klassiker Spöket på Canterville.

Sophie Lossing

Oscar Wildes kända spökhistoria Spöket på Canterville har i Moomsteaterns barn- och familjetappning blivit Spöket på Cantershus, ett slott på Österlen med mörka hemligheter och hemskheter. Man har också flyttat fram handlingen i tiden, från 1800-tal till nutid och nu är det en Stockholmsfamilj som inte ont anande flyttar in i det hemsökta slottet. Där bor redan husföreståndarinnan Umney, en stoisk och stram kvinna som styr stället med järnhand. Hon är underbart surt gestaltad av Therese Kvist som vågar vila i replikerna tills ljuv komik uppstår. Där bor också hennes hjälpredor, tjänarna Ville, Valle och Viktoria, humoristiskt spelade av Niclas Lendemar, Tryggve Algeus och Johanna Friberg.

Men framför allt bor där spöket, eller Simon som han måste kallas, annars blir han superarg och ställer till med stort rabalder. Han har skrämt bort en hel del människor från slottet under sina trehundra år som död, så arg är det minsta man vill ha honom. Men det blir han och det gestaltar Dennis Mortensson på ett inkännande och nyanserat sätt där ilskan ligger nära både sorgen och komedin.

Det här med spökeriet vet Umney och kompani om, men inte familjen som oförskräckt stolpar in med pick och pack. Den består av pappa uppfinnaren, hurtfriskt roligt gjord av Jens Olsson, dottern Beata, argt och föredömligt tonårigt framförd av Sissela Persson, och tvillingdöttrarna Sara (Frida Andersson) och Klara (Sara Vainio Ali), som genomgående är väldigt roliga i sin käck och energiska busighet.

Oskrämbär familj

Så går det som det går. Simon spökar och familjen är oimponerad och oskrämbär, tycker mest att han rasslar för högt i kedjorna på natten. Imponerad det kan man däremot bli som publik, inte minst av Tjänartrions släktramsa, (märkligt lik Povel Ramels). Att hålla reda på den genealogin kräver sitt.

Och där finns mycket mer att gilla med pjäsen. Ola Hörlings regi och koreografi är smart och effektiv och omfamnar alla med lika mycket värme, till och med mördaren Simon. Scenografin är vacker och skrämmande på samma gång och fångar essensen av ett slott utan att se ut som ett. Och så har vi alla tricks och överraskningar som man verkligen inte kan lista ut hur de görs. Men mest av allt gör nog musiken för den stämning som skapas kring skådespelarna. Jan-Erik Sääfs specialskrivna stycken är gripande, och skådespelarnas röster får vara sköra och uttrycksfulla i de lite ovanliga melodislingorna. I musiken förmedlas också mycket av melankolin i pjäsen. För även om den till största del är komisk finns där ett underliggande stråk av tragik som är viktigt och det förvaltas väl.

Något för alla åldrar

Det förekommer några longörer i vissa scener. Där hade man kunnat speeda upp skeendena en smula. I det stora hela känns dock inte konstruktionen, och när den inte känns då funkar det.

Men tillbaka till det roliga. Förutom skådespelarnas känsla för timing och pjäsens inneboende humor finns även en hel del referenser till nutida och dåtida företeelser, bland annat tjärnarnas namn som anspelar på det kända TV-programmet från 70-talet. Man har lagt sig vinn om att det ska finnas något för alla ålderskategorier och det fungerar, för publikens gensvar, både under och efter föreställningen, var stort.

På slutet trappas läskigheterna upp och nu på ett djupare plan. Borta är komiken. Nu är det på riktigt läskigt. Hur det går? Det avslöjar jag inte, utan det får ni ta reda på själva.

FAKTA

Spöket på Cantershus

Föreställning på Moomsteatern efter Oscar Wildes föreställning Spöket på Canterville.

Regi och koreografi: Ola Hörling

Kompositör: Jan-Erik Sääf

Scenografi och kostym: Petra Hjortsberg Möller

Ljusdesign och specialeffekter: Hans C Roupe

Ljud och föreställningstekniker: Martin Kullberg

Illusionskonsult och trollerieffekter: Malin Nilsson